

Gossos a la platja

“El problema, i ja veuen vostès si els mals exemples abunden, és que l’amo dels gossos és president del govern d’Espanya, i se suposa que hauria de ser el primer a complir les lleis i els reglaments. Ja dic que hi ha massa coses que no s’acaben d’entendre.”

Quan la primavera ha estat molt seca, comenguany, la primera part de l’estiu, entre el dia de Sant Lluís i el de la Mare de Déu d’agost, pot ser plena de fenòmens insòlits i escassament comprensibles. Jo no vull atribuir a la meteorologia local o regional més influència en la història de la que hi puguem tenir, posem per cas, l’influx dels planetes, les pertorbacions postelectorals i pre-electorals, la general perversió de l’estètica, la dreta que ens governa, o altres recursos interpretatius visibles o invisibles. El fet és que passen coses que jo no sé explicar. Com ara la conversió de molts milers de tones de lli en fum i en subvencions milionàries, i la simpatia amb què els diputats de Convergència i Unió al Parlament espanyol han vist tan curiosos fenòmens, pel qual poc els ha faltat de felicitar el ministeri del ram. O el subtilíssim sopar, a Barcelona, dels quatre-cents capitalistes amb el líder socialista, en simpatia moral i col·laboració monetària amb el candidat (un excel·lent candidat, d’una altra banda, i mig cosí meu remot per part de sa mare Mira). Ira de Déu, què haurien dit els comentaristes habituals, si els capitalistes sopaven o cotitzaven amb l’altre candidat, que no m’és res per part de pare ni mare. El qual candidat, per compensar, hauria d’autodedicar-se un bon sopar amb quatre-cents líders sindicals i obrers (“i senyora”), finançadors i amics de la campanya de la dreta. I, vist que el cap de l’esquerra ha fet un altre sopar amb empresàries (dones), el de la dreta hauria de fer-ne un amb cinquanta dirigents obreres (dones, correctament polítiques).

És clar que tot això és poca cosa al costat de les llàgrimes del monarca demòcrata –pocques hores després d’encomanar-nos a l’apòstol Sant Jaume i d’afirmar davant el germà de Crist que hem d’estar orgullosos de ser espanyols– per la desaparició del seu germà estimat que, si no va ser tan funest per al Marroc com altres dictadors de la família panaràbica, sí que ha estat l’autor directe d’innombrables morts, presons, exilis i tortures, per no parlar de la rapinya massiva i de la fortuna descomunal i misteriosa. I això no és res, en matèria de mal gust incompreensible, si ho comparem, per exemple, amb les passejades del nostre president –el de la Generalitat de la Comunitat– de

bracet de Julio Iglesias per Altea, fent d’intermediari immobiliari i de comparsa de revista del cantant de la mà a l’engonal. Cosa que explica que la televisió del règim zaplanista presente cada nit, a l’hora millor, un seguit d’adolescents, una de cada poble de la *Comunidad*, que es contorsionen en biquini davant la càmera, belluguen cul i mamelles en perspectiva zenital a frec de l’objectiu (totes igual: és consigna), mentre una veu en off d’imbècil canta les excel·lències anatòmiques del cas. Però vostès no s’han d’alarmar per tan poca cosa, i tan de dreta i tan *cutre*, perquè una coneguda guia d’espectacles de València del Túria presentava fa poques setmanes un suplement dedicat als premis culturals que atorga, amb sopar de convidats il·lustres: pornografia de l’espècie més barata i barroera, amb estrelles (?) del ram que despullaven alguns joves assistents i, amb poc o molt treball manual els feien ejacular a la vista del públic; això mateix, i és només un exemple. Els redactors de la revisteta n’estaven molt pagats. I el públic, amb visible presència d’intel·lectuals i polítics d’esquerres molt il·lustres, semblava d’allò més convençut del valor cultural, alliberador o ideològic de l’espectacle. Deu ser l’estranya calor i la sequera, perquè, si no, què pot ser?

És clar que tot això també és poc, comparat amb el fet que si jo, tal com em té ordenat el metge, baixa a la platja a les nou del matí –que és quan el sol no em fa mal a la pell–, m’hi puc trobar un senyor caminant, ell i jo sols en la platgeta menuda i tancada, acompanyat a prudent distància de quatre o cinc individus en pantaló curt i amb una bossa negra de volum clarament pistoler. L’home matinal, solitari com jo, porta un bigot perfectament identificable, em diu *Buenos días* amb la boca tancada la primera vegada que ens creuem, i passeja dos gossos que tenen tot l’aire d’estar acostumats a l’acompanyament oficial. Res a objectar, ni res difícil d’explicar, si no fóra que portar gossos a la platja, i amollar-los, és rigorosament prohibit per les lleis del regne, per les ordinacions municipals i pels acords interns i unànimes de la comunitat de propietaris residents. El problema, i ja veuen vostès si els mals exemples abunden, és que l’amo dels gossos és president del govern d’Espanya, i se suposa que hauria de ser el primer a complir les lleis i els reglaments. Ja dic que hi ha massa coses que no s’acaben d’entendre.